

- másodlagosan: a Bíróság utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé;
- a Bíróság a Bizottságot kötelezze az elsőfokú eljárásban és a fellebbezési eljárásban a fellebbezőnél felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Első jogalap: A Törvényszék úgy véli, hogy a fellebbezőnek nem fűződik érdeke az eljáráshoz, mivel a rendelet egyértelműen pontosítja, hogy az „Edam” megnevezés egy szokásossá vált kifejezés. A fellebbező ugyanakkor úgy véli, hogy a bejegyzésről szóló rendeletben a kérdéses megfogalmazás csak szóismétlés. Szerinte a bejegyzésről szóló rendelet megsemmisítése – a Törvényszék vélekedése ellenére – a tagjai számára előnyös lenne, ami megalapozza az eljáráshoz fűződő érdeket. Ezért úgy véli, hogy a kereset elfogadható, és ugyanezen okból egyúttal megalapozott is. A pontosítást ugyanis holland kérelmezők is támogatták. A fellebbező szerint a Bizottság tévesen járt el, amikor ennek ellenére nem végezte el a pontosítást.

Második jogalap: A fellebbező előadta, hogy tagjai korábban tejet szállítottak Hollandiába, amelyet ott gouda és edami sajt előállítására használhattak, és valószínűleg e célra is használtak. A Törvényszék ez alapján nem állapította meg az eljáráshoz fűződő érdeket. Ez az érvelés azonban tárgyi tévedést tartalmaz. A fellebbező szerint a Törvényszék elferdítette a tényeket, mert ez az állítás valós. Ezenkívül a Törvényszék kimondta, hogy a fellebbező a kifogását és a keresetét nem a „tejtermelők” érdekében terjesztette elő. Ez is a tények elferdítése, mivel a kifogást a fellebbező a tagjai érdekében terjesztette elő, mivel azok tejet dolgoznak fel (a Hollandiába értékesített tej feldolgozott tej), valamint tejet és sajtot forgalmaznak.

Harmadik jogalap: A Törvényszék úgy véli, hogy a kifogás elutasítása nem alapozza meg a fellebbező saját keresetjogi jogát. A kifogást ugyanis jogi szempontból nem a fellebbező, hanem a Németországi Szövetségi Köztársaság terjesztette elő. Ez nem felel meg az 510/2006 alaprendelet⁽²⁾ szerinti jogi helyzetnek, és ezt a kérdést a Törvényszék – állításával szemben – az alaprendelet tekintetében még nem tisztázta. A fellebbező szerint az 510/2006 alaprendelet és annak előzménye, a 2081/92/EGK rendelet⁽³⁾ között vannak olyan eltérések, amelyeket a Törvényszék még nem vizsgált, és amelyek azt eredményezik, hogy legalábbis az alaprendelet hatálya alatt az olyan panaszosok, mint a fellebbező, önálló kifogási joggal rendelkeznek.

Negyedik jogalap: A Törvényszék elutasítja a fellebbező azon érvét, hogy az uniós OFJ-re vonatkozó kék címke a fellebbező tagjaival szemben versenyelőnyt jelent a holland termelők számára. A fellebbező szerint ez téves megközelítés, és olyan versenyelőny áll fenn, amely a fellebbező tagjai tekintetében megalapozza a bejegyzésről szóló rendelet megsemmisítése iránti eljáráshoz fűződő érdeket.

⁽¹⁾ HL L 317., 14. o.

⁽²⁾ A mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 2006. március 20-i 510/2006/EK tanácsi rendelet (HL L 93., 12. o.).

⁽³⁾ A mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 1992. július 14-i 2081/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 208., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 13. kötet, 4. o.).

A Törvényszék (harmadik tanács) T-461/12. sz., Hansestadt Lübeck kontra Európai Bizottság ügyben 2014. szeptember 9-én hozott ítélete ellen az Európai Bizottság által 2014. november 20-án benyújtott fellebbezés

(C-524/14. P. sz. ügy)

(2015/C 026/21)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Európai Bizottság (képviselők: T. Maxian Rusche és R. Sauer meghatalmazottak)

A másik fél az eljárásban: Hansestadt Lübeck, korábban Flughafen Lübeck GmbH

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- a megtámadott ítéletet helyezze hatályon kívül;
- az első fokon benyújtott keresetet nyilvánítsa elfogadhatatlannak;
- másodlagosan: első fokon benyújtott keresetet nyilvánítsa tárgyatlannak;
- másodlagosan: nyilvánítsa megalapozatlannak a negyedik jogalap azon részét, amely a szelektivitás kritériumára tekintettel az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésére hivatkozik, továbbá a negyedik jogalap többi része, valamint az első, második, harmadik és ötödik jogalap vonatkozásában az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé;
- az elsőfokú eljárás felperesét kötelezze az elsőfokú eljárás és a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére, illetve másodlagosan a Törvényszék elé történő visszautalás esetén az elsőfokú eljárás és a fellebbezési eljárás költségeinek viseléséről jelenleg ne határozzon, hanem arról a végleges ítélet rendelkezzen.

Jogalapok és fontosabb érvek

Első jogalap: a személyében való érintettség hiánya.

A Törvényszék szerint a Hansestadt Lübecket azon közzállalkozás jogutóda minőségében, amely 2013. január 1-jéig a lübecki repülőtér üzemeltette, a megtámadott határozat személyében érinti, mivel e közzállalkozás állami támogatások nyújtása révén olyan hatásköröket gyakorolt, amelyeket kizárólagosan ruháztak rá. E következtetés a következő tényálláson alapul: a közzállalkozás díjszabásra tesz javaslatot a tartomány szabályozó hatóságának, amely a díjszabást jóváhagyja vagy elutasítja (a vitatott ítélet 29–34. pontja).

A Bizottság szerint a Törvényszék a tényállást ugyan helyesen állapította meg, azonban a lübecki repülőtér 2013. január 1-jéig üzemeltető közzállalkozást a jogot tévesen alkalmazva olyan jóváhagyó hatóságnak tekintette, amely a saját, kizárólag ráruházott hatásköreit gyakorolta. A Bíróság ítélezési gyakorlata szerint az olyan közjogi vagy magánjogi jogalany személyében való érintettségének vizsgálatakor, amely valamely támogatási programot hajt végre (amint azon közzállalkozás, amely a lübecki repülőtér 2013. január 1-jéig üzemeltette), annak van döntő jelentősége, hogy saját maga vagy pedig az állam határozhatja-e meg ügyvezetését és politikáját⁽¹⁾. A Törvényszék által megállapított tényállás azt mutatja, hogy az állam rendelkezik e hatáskörrel, mégpedig két okból. A díjszabáshoz szükség van a tartomány szabályozó hatósága általi előzetes hozzájárulásra. A szabályozó hatóság pedig köve van a repülőtéri díjakra vonatkozó szövetségi előírásokhoz. Ezért pusztán az a tény, hogy a repülőtér üzemeltetőjének kell javaslatot tennie a díjszabásra, nem jelenti azt, hogy saját maga határozhatja meg az ügyvezetését és a díjszabással követett célokat.

Annak megállapításakor, hogy valamely, a támogatásnyújtást előkészítő lépés végrehajtására vonatkozó hatáskör (a jelen ügyben a díjszabásra vonatkozó javaslattétel a szabályozó hatóságnak) a támogatásnyújtásra vonatkozó saját hatáskör gyakorlásának minősül, a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel a „személyében való érintettség” fogalmát túlságosan kiterjesztően értelmezte.

Második jogalap: az eljáráshoz fűződő érdek hiánya.

A Törvényszék szerint a Hansestadt Lübeck azon közzállalkozás jogutóda minőségében, amely 2013. január 1-jéig a lübecki repülőtér üzemeltette, a lübecki repülőtér magánbefektető részére történő értékesítését követően is rendelkezik eljáráshoz fűződő érdekekkel. A Törvényszék nem tartotta szükségesnek annak megállapítását, hogy a támogatási program felfüggesztésére vonatkozó kötelezettség 2013. január 1-jén megszűnt-e azért, mert a díjszabás – azon körülmény miatt, hogy többé nem használtak fel állami forrásokat – már nem minősült állami támogatásnak. Még ha erről is van szó, a Törvényszék szerint az elsőfokú eljárás felperese megőrzi eljáráshoz fűződő érdekét, mivel a hivatalos vizsgálati eljárást még nem zárták le, és ezért a megtámadott határozat még joghatásokkal jár.

Hibás a Törvényszék első érve, mivel a megtámadott határozat még a hivatalos vizsgálati eljárást lezáró végleges határozat hiányában is elveszítheti egyetlen joghatását – nevezetesen a támogatási intézkedésnek a vizsgálat időtartamára való felfüggesztésére vonatkozó kötelezettséget –, ha a támogatási intézkedés olyan okokból szűnik meg, amelyek a hivatalos vizsgálati eljárással nincsenek összefüggésben (a jelen ügyben a repülőtér privatizációja).

A Törvényszék második érve ellentmondásban áll az ítélkezési gyakorlattal, amely létrejött és fennálló érdeket követel meg. A jelen ügyben az intézkedés felfüggesztésének veszélye nem valósult meg 2013. január 1-je előtt, mert a repülőteret privatizálták. A Hansestadt Lübeck nem bizonyította, hogy érdeke fűződik ahhoz, hogy a keresetet a repülőtér privatizációját követően is fenntartsa.

Ezen okokból a Törvényszék a jogot tévesen alkalmazva állapította meg, hogy az elsőfokú eljárás felperese fennálló érdekekkel rendelkezik.

Harmadik jogalap: az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett szelektivitás fogalmának téves értelmezése.

Ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hogy egy közzállalkozás díjszabása szelektív-e, a Törvényszék szerint meg kell vizsgálni, hogy a díjszabás az e közzállalkozás által rendelkezésre bocsátott áruk vagy szolgáltatások valamennyi használójára vagy potenciális használójára hátrányos megkülönböztetéstől mentesen alkalmazandó-e (az ítélet 53. pontja).

E felfogás durva ellentmondásban áll a Bíróság ítélkezési gyakorlatával, amely szerint valamely intézkedés nem minősül általános adó- vagy gazdaságpolitikai intézkedésnek, és ezért szelektív akkor, hogy csak bizonyos gazdasági ágazatra vagy e gazdasági ágazatnak csak bizonyos vállalkozásaira alkalmazandó⁽¹⁾. A Bíróság ezért úgy határozott, hogy a közzállalkozások által megállapított, árukra és szolgáltatásokra vonatkozó előnyös díjak akkor is szelektívek, ha azokat valamennyi használó vagy potenciális használó igénybe veheti⁽²⁾. Mengozzi főtanácsnok a Deutsche Lufthansa ügyre vonatkozó indítványában ezen ítélkezési gyakorlatot a jelen ügynek pontosan megfelelő helyzetre alkalmazta – nevezetesen egy repülőtér olyan díjszabására, amely bizonyos jelentős használóknak engedményeket nyújtott –, és megállapította az intézkedés szelektivitását⁽³⁾.

Negyedik jogalap: hiányos indokolás és ellentmondásos indokolás.

A Törvényszék indokolása hibás. Először is hiányzik belőle a szelektivitás vizsgálatának lényeges része, azaz a díjszabás által követett cél meghatározása. E rendszerre hivatkozva ugyanis meg kell vizsgálni, hogy mely vállalkozás van jogilag és ténylegesen hasonló helyzetben. Másodszer a Törvényszék indokolása ellentmondásos, mivel a Törvényszék először is alkalmazza az adózási intézkedések szelektivitására vonatkozó ítélkezési gyakorlatot (a vitatott ítélet 51–53. pontja), majd megállapítja, hogy az nem releváns (a vitatott ítélet 57. pontja).

Ötödik jogalap: A bírósági felülvizsgálat szigorú mércéjének egy eljárást megindító határozatra való téves alkalmazása.

A Törvényszék ugyan megnevezi a helyes jogi kritériumot, indokolásában azonban teljesen figyelmen kívül hagyja azt, hogy a jelen ügyben egy hivatalos vizsgálati eljárás megindító határozatról van szó, amely különösen az indokolást illetően csak enyhébb bírósági felülvizsgálatnak van alávetve⁽⁴⁾. A vitatott ítélet semmilyen magyarázatot nem ad azzal kapcsolatban, hogy a díjszabás miért volt oly nyilvánvalóan nem szelektív, hogy az a Bizottságot megakadályozta abban, hogy hivatalos vizsgálati eljárást indítson.

⁽¹⁾ A 282/85. sz., DEFI kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 1986., 2649. o.) 18. pontja.

⁽²⁾ A C-66/02. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (EBHT 2005., I-10901. o.) 99. pontja, és a C-148/04. sz. Unicredito-ügyben hozott ítélet (EBHT 2005., I-11137. o.) 45. pontja.

⁽³⁾ Lásd különösen a C-126/01. sz. GEMO-ügyben hozott ítélet (EBHT 2003., I-13769. o.) 35–39. pontját.

⁽⁴⁾ A C-284/12. sz. Deutsche Lufthansa ügyre vonatkozó indítvány (EBHT 2013., I-00000. o.) 47–55. pontja.

⁽⁵⁾ Lásd utoljára a T-172/14. sz., Stahlwerk Bous kontra Bizottság ügyben hozott végzés (EBHT 2014., II-0000. o.) 39–78. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.